

HET PACT

zak op, knipt hem aan en laat het vlammetje voor mijn neus dansen.
'... dacht dat niet water, maar vuur aan de oorsprong van alles lag.'

Ik boer wat zeepwater op. Dan gris ik de bus shampoo van de badrand en spuit een klodder limoenenblubber in de ogen van de gek.

'Kak!' Hij deinst achteruit en laat prompt de aansteker vallen. Hij buigt zich over het bad om verwoed de shampoo uit zijn ogen te wassen.

Ik spurt de badkamer uit, spring over het masker, gris mijn jack van het bed en mijn rugzak van de grond en ren de gang op. Links? Rechts? Waar is de lift? Nee, nooit de lift nemen bij achtervolgingen! Ik duik de traphal in en ren naar beneden. In de hotellobby maai ik met mijn rugzak bijna een dikke dame omver. Ik kijk niet om, maar stuif voorbij de balie, waarachter de Receptioniste-met-de-bles plaats heeft gemaakt voor een man in een deftig pak, die me geschokt aankijkt. Ik duw de toegangsdeur open en hol de straat op.



HET PACT

'Wow, Godz, sta jij onder stroom?' Vanaf de bank, mijn slaapplek van de afgelopen week, keurt Hulk mijn haar, dat recht omhoogpiekt alsof ik mijn vingers in een stopcontact heb gestoken.

Ik sta in de garage van het gezin Heymans, die Hulk zich helemaal heeft toegeëigend. Het is een soort clubhuis voor twee personen – hij en ik – met een tv, PlayStation, tafelvoetbal en zelfs een keukentje met koelkast en kookplaat. Een auto kan er niet meer bij. De bestelwagen van zijn vader – *Loodgieterij Heymans, voor al uw sanitaire klussen* – blijft op de oprit geparkeerd. En nee, Hulk heet natuurlijk ook niet echt Hulk, maar Bram. Zijn bijnaam kreeg hij van mij op de dag dat we onze eerste en meteen ook laatste sigaret hadden gerookt en zijn gezicht groen uitsloeg, als een bol pistache-ijs. Uit wraak en om in de sfeer te blijven noemde hij me daarom Godzilla, naar het monster dat half New York onder zijn achterpoten vertrapte. Of zoiets, want ik heb die film eigenlijk nooit gezien. Hulk is een jaar ouder dan ik, maar we zitten in dezelfde klas omdat hij een driejarige achterstand heeft.

'Vanwaar die buil?' Hij tikt even op zijn eigen voorhoofd.

Ik vertel hem ietwat plechtig en vooral met veel nadruk dat ik net aan de dood ben ontsnapt, want zijn blik wordt automatisch naar het televisiescherm gezogen, waar een stel aliens ondervraagd wordt door een bazige ruimtewitch met belachelijk grote epauletten. Leer